

LEPOZNANSKI LIST.

Arov in Zman.

(Narodna pripovedka.)

Spisal Janez Terdina.

(Dalje.)

Da z lepim ni nič opraviti, ste se zdaj obé armadi prepirčale. Jako se tedaj ti in uni na boj pripravljajo. Tu in tam se rudeče bandero razpne v znamenje, da bo zdaj le prelihanje kervi razsodilo in veljalo. 4000 Turkov stopa po griču k napadu terdnjave. Ker je bila višava na eni plati posebno sterma, ni tamkej nihče kviško plezati mogel. Na drugi strani je bil grič bolj planoten. Velik pripomoček je bila tedaj obsednim tega gradu, ker na eni plati ni zamoglo več kot 4000 sovražnikov naskočiti. Kadar Turki blizo pridejo, zagrome iz zidovja topovi in 1000 mož posadke skozi vrata na nevernike pade. Boj je silno serdit in dolgo terpi. Ko pa Arov sto novih vojšakov iz gradu pripelje in z njimi strašno na Turke udari, se morajo vmakniti in nazaj iti. Zdaj prikoraci tudi Zman z novimi vojaki in boj se ponovi. Celi dopoldne se nazadek in napredek od obeh strani verstita. Še le ko Arov turškega zastavnika od verha do tal preseka in mu bandero vzame, nehajo neverniki in v tabor pobegnijo. Pa s tem dopoldnem tam ni še delo končano. Boj se dan za dan ponavlja; kri teče v potocih; tem in unim se nezmerna škoda godi. Kjer je Zman zraven, večidel Turki, kjer pa Arov večidel Slovenci premagajo. Kader se pa Arov in Zman srečata in primeta, je praska boju dveh risov enaka, ki eden drugega razmesarjata. Nihče ne neha in odjenja, dokler ste obe trumi po grozovitni mori na polovico pomanjšane.

Med tem se bojevanje tudi po okolici začne, ki so jo Turki ropali. Kjer jih je malo bilo, jo dostikrat na nje nategama truma brambovcov, ki je bila v zatišju skrita, planila in jih pokončala. To se je zgodilo pri Grobljah, kjer je toliko nevernikov posekanih bilo, da

so z njimi kristjani vodotoč, kakor je bil dolg in širok, napolnili. Ta vodotoč je bil popreč skopan, da se je na pešeno zemljo voda spuščala. Ker je pa grob Turkov postal, se zdaj ti kraji Groblje imenujejo. Tako se tudi lepi cerkvici pravi, ki je na tistim palju sozidana. Enaka se je Turkom pri Terzinju in Mengšu pripetila. Kjer je zdaj Terzinj, je bila popred gosava, so bili kristjani nalaš sto sodov vina privahili, sami so se pa v bičju zamoke poskrili. Turki kmalo vince ovohajo in so se ga hotli do dobrega naserkati, ostalega pa mulam naložiti. Veržejo tedaj sablje stran in se po hosti k sodom razidejo. Pa na mah planejo Slovenci iz bičja nad natresene in jih razun hlapca nar manjšega Turka vse pobijejo. Hlapca so bili zato spustili, da je novico te morije svojim bratom prinesel. Po tej prigodbi se pravi ondodni vasi Terzinj ali prav za prav Terzenj, ker so kristjani vina zečeče Turke trezni pobili. Še hujše se je Turkom v Mengšu godilo. Tu je nek kmet, ščit po imenu, maometanskega vodja z zvijačo v vodnjak vergel, ker mu je rekel, da mu bo zaklad pokazal. Ta vodja je bil takó oster, da še svoji trumi po noči ni spati pustil. Ko je torej zginul, se ona vsa strude navleže in spi. Lahkoma je zdaj ščit z majhnim številom brambovcov prepadel in posablja. Ker so bili na tako vižo Turki po vasch klani, se jim nove duhali do Homca na pomoč iti in jih namestiti morale. S tim se je pa poglavna armada kar zlo vslabila in zmanjšala, med tem ko streljanje iz grada noč in dan terpi in oblegavce pobija.

Obseda že zdaj več mescov terpi in Turki se prepričajo, da s silo ničesar ne opravijo, naj bi tudi leta nad višavo glave razbijali. Kabdal se je počasnosti grozno naveličal, pa sramotno se mu zdi, odjenjati, ko se je dela podstopil. Toraj je sklenul, svoj namen z umetnostjo doseči, ker se s kroglo in mečem ne da. Do zdaj so kristjani k vodi, ki je krog griča tekla, pit hodili in neverci so bili tako osabni, da nikogar niso nadlegovali. Pa zdaj so bregove posedli in brambovce, ki so po na-

vadi brez suma napajat prišli, polovili ali posekali, če so se v bran postavili.

Ostervar potem grajske vodnjake strebiti veli, ki so kmalo z nar boljše in merzlišo vodo posadko previdili. Da bi se tega tudi Turki prepričali, jim ona veliko barigel vodnjašnice po griču sposti. Berž sklenejo oni, se te lahko miselnosti poslužiti. Šli so proti gradu in so skor tik zidovja priderli. Med tem, ko imajo kristjani oči in roke v bor obrnjene, so oni brez ovare brizgavnico nastavili, iz ktere je smerten strup na grajsko dvoriše letel, da bi se vodnjaki zavdali. Ker že dolgo ni deževalo, so bile krajske pute zlo žejne, takó da zdaj željno kapljice strupa, ki na zemljo padajo, serkajo. Pri tej priči pa se stegnijo. To zapazite dve dekli, ki o tem naglo previdite, v kakšni nevarnosti so vodnjaki. Naglo prinesete deske, plahte in mervo in jih pokrijete. Ravno je bilo delo doveršeno, ko ju strup, ki so ga neverci če dalje silniš metali, doseže. Bil je tako hud, da obe dekli, ko jih je poskrpil, padate in tako slavno smert za domovino storite. Potem, ko je Turkam spodletelo, brambovce izžejati, so bili namenuli, gradovje požgati in posadko z ognjem pokončati. Tudi zar so kakor popred strup iz posebnih, kositarjaskih strug na streho terdnjave metali. Godilo se je to na več krajih en pot, tako da je bilo zvečer viditi, kakor bi bila streha z gorečimi vervmi na struge pripeta. Od tod izvira tudi ime „turški ogenj“ ki se zdaj v tistih krajih to pomeni, kar mi gotovo z menj slovensko besedo „raketi“ zaznamovamo. Vender ni sovražnik tudi z ognjem ničesar opravil. Žarjavca je vgnanula, ko je na rušne padla, s kterimi so kristjani streho svojiga poslopja zavarovali.

(Dalje sledi.)

Dnarna cena 9. Decembra 1851.

	V dnarju
Cesarskih cekinov agio (od 100 gold.)	32 gld.
Srebra	26 „

Odgovorni vrednik: Dragotin Melcer. — Založnik in tiskar Jožef Blaznik.

Vradni list št. 85.

Št. 9791.

Oznaniło.

(219.) c 1

28. augusta 1851 je Franc Petkovšek, 10 let star fant svojim staršem, ki v Zaplani pod št. 39 stanujejo, ušel, da se ne ve kam. Ti fant je majhine čokaste postave, ima rujave lase in širok pravilni obraz; ko je ušel je imel navadni okrogli kmetiški klobuk črne barve, černo suknjeno jopo brez telovnika, rudečo svilen črtasto ruto krog vrata, dolge hlače iz plavostrastega suknja in skornje, ki so mu bile nekoliko prevelike.

Razun ravno imenovanih reči je fant tudi črne platnene in plave suknjene hlače in rumeno pavolnato ruto za vrat saboj vzal.

Ker se je Ljubljansko, Krajsko, Kamniško in Trebniško okrajno poglavarstvo zastoj trudilo zvesti, kam da je fant Franc Petkovšek prišel, da bi se bil zamogel svojim staršem v Zaplano izročiti, prosim gospode duhovnike in občinske predstojnike in tudi vse druge gospode in prebivavce krajske kronovine, mi pred kot je mogoče naznaniti, kje da živi zgorej popisani fant, da bom zamogel staršem, ki že trimesce po njem žalujejo, naznaniti, da ponj pojdejo.

C. k. okrajni poglavar.

Ljubljana 29. novembra 1851.

Št. 9747.

Oznaniło.

(218.) c 1

Po smerti okrajne babice Marije Lukanovi v fari Stranje, se ta stopnja, s ktero je na leto 20. goldinarjev plačila združenega, ki se iz okrajne denarnice v Kamniku plačuje, s pristavkom razpiše, da naj tiste, ki se za to stopnjo oglase, svoje prošnje s priloženim kerstnim in ubožnim listom, z pričalom lepega zadržanja in z šolskimi spricami in diplomom za babice do konca mesca decembra t. l. pri tem c. k. okrajnem poglavarstvu vložijo.

C. k. okrajno poglavarstvo.

Kamnik 5. decembra 1851.

Št. 3616.

Oznaniło.

(217.) c 2

Podpisano c. k. poštno vodstvo s tem sploh naznani, de za novo popravo za poštne vozove potrebnih sedlarskih, kovaških, kolarskih, klamfarskih in steklarskih del javno dražbo na poti pisemskih ponudb pod sledečimi pogoji vpelje:

1. Prepuste se zadevajoče dela proti pogodbi na tri leta, in proti vložitvi 10 percentov kavcije letnega zaslužka, ki se zamore v gotovini ali zastavi vložiti. Odmerjena je kavcija
 - a) za sedlarsko delo na štir sto goldinarjev konvencijnega denarja,
 - b) za kovaško delo na dve sto in štirideset goldinarjev konvencijnega denarja,
 - c) za kolarsko delo na sto in petdeset goldinarjev konvencijnega denarja,
 - d) za klamfarsko delo na pet in dvajset goldinarjev konvencijnega denarja, in
 - e) za steklarsko delo na dvajset goldinarjev konvencijnega denarja.
2. Zadevajoči pogodbi načerti, ki zapopadejo odrajtviine pogoje, kakor tudi dobo, v kterej se odrajtviila pričnejo, in cenitne tarife, ki so podlaga ponudbine dražbe, za posamesna dela, se zamorejo vsak dan med vradnimi urami v pisarnici podpisane c. k. poštne vodstva pregledati.
3. Povračila za dela se bodo odrajtovala pri tukajšni c. k. poštni denarnici po preteku vsacih vladnih kvater, po prestresu zadevajočih kont od tukajšnega c. k. računskega vodstva proti pobotnem listu na rednem koliku.
4. Odrajtviilo zgorej imenovih del se tistemu pripusti, ki naj boljše obljubo stori, t. j. ki naj manj percentov tirja od naj viših v tarifu naznanjenih percentov, se ve da mora biti tudi zmožen in v obertni znajden, in da mora tudi dovolj pripomočkov imeti, dela zveršiti.
5. Ponudba mora tedaj zapopasti razun predmeta ponudbe ime in stanovanja ponud-

nika, zmožnost obertnika in pripomočke za delo, potem tirjatev percentov, in treba je sicer gotov znesek naravnost s čerkami zaznamovati.

6. Take ponudbe na postavnem koliku pisane se imajo do 20. decembra 1851 pri tem c. k. poštne vodstvu vložiti, ker se na pozneje ali na nenatanjko izrečene ne more gledati.
7. Preden se ponudba stori, se ima pri tukajšni poštni denarnici v gotovem denarju ali v avstrijskih državnih papirjih vadium vložiti, kolikor znese kavcija, in vložitni list se imenovanaj denarnici ali z ponudbo vred ali posebej izroči.
8. Doše ponudbe bodo za to odločena komisija 21. decembra t. l. dopoldne razpečatila.
9. Vsaka ponudba ima po izročitvi za ponudnika nerazvezljivo moč, vradnija se pa še le tiktat zaveže, ko podpisano poštno vodstvo ponudbo sprejme.
10. Po razsodbi, ko čas konkursa preteče in naj dalj čez osem dni po tej dobi se bodo tistim ponudnikom, kterih ponudbe niso sprejete bile, vložni listi nazaj poslali, da bodo z njih vložitvo vadiume nazaj dobili, vadiumi tistih pa, kterih ponudba je bila sprejeta, ostanajo za kavcijo, se vendar še pozneje zamorejo za zastavo zamenjati.
11. Po sprejetih ponudbah se s ponudniki koj pogodba sklene, kteri imajo za redni kolik skerbeti.
12. Poslednjič se še pristavi, de se tistim, s kterimi se pogodba sklene, denar nikdar ne bode za delo na roko dajal.

C. k. poštne vodstvo.

Ljubljana 20. novembra 1851.

Hoffmann s. r.